

Den Haag, 26 oktober 2009

Geachte rechtbank,

Vandaag staan we hier dan eindelijk na een 10 jaar durend gevecht voor gerechtigheid.

Gisteren, op één maand na 10 jaar geleden, is ons hele gezin terecht gekomen in een surrealistische wereld. 25 november 1999 zal voor altijd in ieder van ons geheugen staan gegrift als de datum die de rest van onze levens ingrijpend zou veranderen. Toen begon het verlies van ons gevoel voor veiligheid, het verlies van fiducia in het politieapparaat en met name in de top van het Openbaar Ministerie. Vanaf dat moment heeft de politie, in samenwerking met het Openbaar Ministerie, alles in het werk gesteld om ons buiten deze maatschappij te plaatsten, als paria's, waardoor Nederland als rechtsstaat voor ons ophield te bestaan en we in Niemandsland werden gelanceerd. Niemandsland blijkt een land waarin het politieapparaat en het O.M. ongebreideld hun gang kunnen gaan, waar manipulaties, criminalisering, vervalsingen, bedreigingen, hetze, tot op heden aan de orde van de dag zijn en waarin we dus tot op heden moeten leven.

Dit alles omdat rechercheurs de Jager en Roy van politieteam Brabant-Noord, middels *eigenrichting* een zaak wilden "oplossen". Dat daardoor zowel mijn partner als ik jarenlang onschuldig in de gevangenis zouden belanden, was voor hen kennelijk niet bezwaarlijk. Het gegeven dat onze kinderen daardoor jarenlang zonder ouders zouden moeten opgroeien, was kennelijk ook van ondergeschikt belang. Met onze kinderen werd überhaupt geen rekening gehouden. Daarvan getuigt ook het rapport van de Nationale ombudsman uit 2002. Het zal u dan ook niet bevreemden dat zij tot op heden zwaar getraumatiseerd zijn, zozeer zelfs dat zij het niet aankunnen om bij deze zitting aanwezig te zijn. Ook nu nog drukt deze voortslepende zaak een stempel op hun leven. Ze zijn de dochters van die 2 uit Sint Michielsgestel, die van de XTC. Nu 25 jaar oud zijn ze beiden afgestudeerd, hoewel jaren later dan studiegenoten. Hoewel het twee fantastische meiden en echte doorbijters zijn, hebben ze nog steeds geen passend werk gevonden. De hele affaire heeft een enorme wissel op hun levens getrokken.

Eigenrichting mag dan in verschillende landen in de wereld worden toegepast, in Nederland echter is dit nog altijd een ernstig strafbaar feit, iets wat naar alle waarschijnlijkheid veel vaker voorkomt dan men wil doen geloven. Zo ook het onder druk zetten van verdachten. De pogingen van de heren rechercheurs om de verklaringen te manipuleren, de suggestieve vraagstelling, geen eten, het licht 's nachts laten branden, geen gelegenheid krijgen om te douchen of te luchten en de intimidatie, met dat alles heb ik kennis mogen maken gedurende mijn detentie. Wat ik als meest schandelijk heb ervaren is dat er continu werd gewezen op het feit dat mijn kinderen in ontredderde staat thuis waren achtergebleven, moederziel alleen, dat ze in paniek waren en dat het slecht met hen ging. Chapeau voor beide heren rechercheurs.

Ongeveer een half uur voor mijn vrijlating kreeg ik een geluidsopname te horen, een tapgesprek waarin werd gezegd dat de deelnemers van het gesprek geld kregen voor het achter onze rug om ter beschikking stellen van het pand van mijn partner (zie brief Van der Kruijs). In het desbetreffende gesprek zou één van de personen hier 10 procent voor krijgen. Na mijn vrijlating ben ik een tapverslag in het strafdossier tegenkomen, waarin door de criminelen zelf werd gezegd "daar weet die Annelies niets van".

Recherche wist dus heel goed dat ik nergens van op de hoogte was. Ik was verbijsterd!

Na 6 maanden kreeg ik een dossier bestaande uit 3 mappen. Dit bleek doorspekt van manipulaties die eenvoudig te weerleggen waren, maar waarmee de openbare aanklager wel poogde de rechtbank te misleiden en waardoor wij in de situatie werden geplaatst dat wij onze onschuld moesten aantonen. Dit was voor mij de zoveelste shock, dat het er in Nederland op deze manier aan toe ging. Jaren later kwamen we erachter dat het dossier officieel uit een 18 tal mappen bestond, waarin de hele toedracht werd weergegeven, zodanig dat de aanklacht tegen ons totaal geen draagvlak had. Dit bleek tevens de verklaring waarom onze zaak niet tezamen met de hoofdverdachten diende.

In de eerste instantie kreeg ik een schikking toegestuurd van justitie voor het medeplegen en het beheren van een xtc laboratorium. De pleegdatum bleek ineens 7 januari 2000 te zijn en de plaats delict Valkenswaard, een plaats waar ik nog nooit geweest was. Het bedrag van de schikking was 1000,- Nederlandse guldens, een belachelijk laag bedrag voor zo'n zware beschuldiging. Op schriftelijke vragen van mijn advocaat m.b.t. de pleegdatum en plaats zoals vermeld op de schikking volgde geen enkele reactie van officier de Jong. Weer een van zijn vele manipulaties, want ik hoef u waarschijnlijk niet uit te leggen, dat het emotioneel veel makkelijker en financieel veel voordeliger zou zijn geweest om de schikking te voldoen. Officier de Jong zou dan tevens een bewijs van schuld hebben. Ik werd gedagvaard, waarbij de officier de eis van 1000 euro liet vallen, maar de rechter verzocht om mij minimaal te berispen. Ik werd echter vrijgesproken door de politierechter. Officier de Jong besloot wijselijk niet in hoger beroep te gaan. Wel volhardde hij zelfs na de uitspraak in de stelling dat ik schuldig zou zijn aan het ten laste gelegde.

Ook mijn partner werd door de rechtbank vrijgesproken, maar het OM ging in hoger beroep. Heel opmerkelijk was het, dat het Gerechtshof mijn partner zelfs tijdens de zitting vrijsprak. De gebruikelijke 14 dagen om een arrest te wijzen bleken voor het Gerechtshof niet nodig.

Aanvankelijk kon of wilde ik niet geloven dat men bij de politie, laat staan bij het O.M. en met name in de top van beide organisaties onwaarheden c.q. leugens met een dergelijk gemak van elkaar overneemt, zonder enig onderzoek te doen en deze leugens vervolgens aan papier toevertrouwt. Zelfs de toenmalige minister bleek hier geen enkel probleem mee te hebben. Door de jaren heen is me duidelijk geworden dat dit zo makkelijk gedaan kan worden, omdat dit voor deze ambtenaren geen consequenties heeft. Ik kan niet beginnen uit te leggen wat dit met je doet als mens. Het besef dat je continu tegen muren oploopt. Je raakt alle vertrouwen in de mensheid kwijt. Je voelt je nergens meer veilig. Wat een enorme impact dit heeft, niet alleen op je zelf, maar ook op je kinderen. Ik voel me dan ook al lang geen volwaardig Nederlands Staatsburger meer, maar eerder een gestigmatiseerd individu, zonder rechten, in een land waar wetteloosheid regeert. Na 10 jaar is ons archief bestaande uit correspondentie met justitie vele malen groter als de 3 door ons ontvangen dossiermappen van het strafrechtelijke onderzoek ZD 1.

Middels het chronologisch overzicht (zie CD) kunt u kennis nemen van de hetze tegen ons, nadat het justitie duidelijk werd dat wij geenszins van plan waren ons bij de gang van zaken neer te leggen. We zijn door een ware hel gegaan, met als ultieme dieptepunt de deportatie van mijn partner Robert naar Polen. Een hel die nooit vergeten zal kunnen worden en die we de rest van ons leven iedere dag met ons meedragen.

Begin vorig jaar, nog geen 2 weken nadat de Nationale Ombudsman een rapport uitbracht waarin klachten tegen politie gegrond werden verklaard, werd ik onterecht geverbaliseerd. De verbalisanten

maakten een half jaar later een Proces Verbaal wederom valselijk op, wat ik aan de hand van feiten en getuigen kan bewijzen. Ik werd gedagvaard en voor de zoveelste keer ten onrechte als verdachte aangemerkt. Uiteraard volgde vrijspraak, maar duidelijk is dus wel, dat politie ongebreideld doorgaat met het misbruiken van machtsmiddelen. Iets wat rechercheur André van Roy ook aangeeft in het gesprek met Henk Rijkers: "Dit pikken de collega's niet".

De aanleiding van alle ellende: eigenrichting door rechercheurs. Vervalsingen die mogelijk waren, omdat Andre van Roy hoofd tapkamer was en in die hoedanigheid makkelijk in de gelegenheid was om het tapverslag meerdere malen te vervalsen. Omdat deze rechercheurs meenden het recht in eigen hand te mogen nemen, iets wat A. van Roy zelf zegt reeds eerder te hebben gedaan (zie daarvoor de uitwerking van het gesprek tussen hem en Henk Rijkers) tezamen met het Openbaar Ministerie. André van Roy, een man die noch Robert noch ik ooit heb ontmoet of gesproken.

10 lange moeizame jaren zijn wij en onze kinderen door diepe dalen gegaan. We zijn door justitie gecriminaliseerd, we zijn bedreigd, uitgespuugd door de maatschappij, justitie heeft ons zowel mentaal als financieel uitgeput, maar we hebben gevochten als leeuwen om hier te kunnen staan, opdat het nu eindigt.

Als laatste zou ik het College van Procureurs Generaal het volgende willen meegeven: *"Als Openbaar Ministerie zijn we verantwoordelijk voor het handhaven van wet en recht. Samen met het bestuur, de politie, de rechter en andere instanties bevorderen we dat wetten worden nageleefd en treden we op tegen hen die regels overtreden. Wij vinden dat de samenleving dan ook van ons als rechtshandhavende instantie mag verwachten dat we bij het verrichten van ons werk integer en fatsoenlijk optreden.*

Bovenstaande uitlating is al wat we van ze verwachten, maar helaas hebben we niets daarvan mogen ondervinden, slechts het tegendeel.

Annelies Pijnenborg